

Книгата на Даниил - Осем

Процес

Jeff Pippenger

2023-12-03

В третата година от царуването на Юдейския цар Йоаким в Иерусалим дойде вавилонският цар Навуходоносор и го обсади. И Господ предаде в ръката му Юдейския цар Йоаким, заедно с част от съдовете на Божия дом; и той ги отнесе в земята Сennaар, в дома на своя бог; и внесе съдовете в съкровищницата на своя бог. Даниил 1:1, 2.

Книгите на Даниил и Откровение са една и съща книга, и същите пророчески линии, които са представени в книгата на Даниил, са подхванати в книгата Откровение. Откровението на Исус Христос представлява последната пророческа вест, която се разпечатва непосредствено преди приключването на благодатното време.

Истини, които в миналото са били правилно разбрани от книгата Откровение, но са били запечатани от обичай и традицията, все още са истина, и днес те отново се разпечатват от Лъва от Юдовото племе, и тези истини сега разкриват своето съвършено изпълнение.

Истини, които в миналото са били правилно разбрани от книгата на Даниил, но са били запечатани от обичай и традиция, все още са истина, и днес те отново биват разпечатвани от Лъва от Юдовото племе, а тези истини сега разкриват своето съвършено изпълнение.

Даниил е просто първата от двете книги, които представят Откровението на Исус Христос.

Йоаким е символ на овластяването на първата вест в едно реформаторско движение. Той е също и символ на завета, защото промяната на името пророчески обозначава началото на заветно взаимоотношение. Заветното взаимоотношение, в което Бог влиза с народ, който по-рано не е бил Божий заветен народ, започва при овластяването на първата вест.

Които някога не бяхте народ, а сега сте Божий народ; които не бяхте получили милост, а сега получихте милост. 1 Peter 2:10.

Символът на промяната на име като представящ заветно взаимоотношение се утвърждава чрез промяната на името на Аврам на Авраам, на Сарая на Сара, на Яков на Израил и на Саул на Павел. Има и други свидетелства за този символ, но в първа глава на Данаил името на Данаил е променено на Валтасасар, името на Анания — на Седрах, на Мисаил — на Мисах, а на Азария — на Авденаго.

Когато Господ влиза в заветно взаимоотношение с един народ, Той едновременно с това отминава един предишен заветен народ. Йоаким представлява заветния народ, който бива отминат, а Даниил, Анания, Мисаил и Азария представляват заветния народ, който след това бива избран. Когато хората влизат в заветно взаимоотношение, те биват изпитвани дали ще спазят условията на завета. Изпитът е представен чрез действието на яденето.

Адам и Ева се провалиха в изпитанието чрез действието на яденето, а когато Бог за пръв път влезе в завет с един избран народ, Той започна взаимоотношението, като ги изпита с манна. Древният Израил в крайна сметка не издържа това изпитание, но чрез това даде първото указание и първото свидетелство за факта, че заветното изпитание не е единично изпитание, а процес на изпитване. При десетото изпитание им бе отсъдено да умрат в пустинята през следващите четиридесет години. След това Бог влезе в завет с Исус Навин и Халев, като по този начин даде свидетелство, че когато Господ влиза в завет с един избран народ, Той също така отминава един предишен заветен народ. В края на древния Израил, който беше и началото на духовния Израил, последният процес на изпитване за древния Израил беше първият процес на изпитване за духовния Израил и беше представен като Хляба от Небето. Той беше предобразен чрез манната в първия процес на заветно изпитване.

В онзи процес на изпитване, който беше и първият, и последният процес на изпитване, Исус посочи изпитанието на небесния Хляб, когато каза, че онези, които са Неговият заветен народ, трябва да ядат плътта Му и да пият кръвта Му. При това представяне Той изгуби повече ученици, отколкото по което и да било друго време от Своего служение. Тази полемика в Неговото служение беше кулминационната точка в онагледяването на процеса на заветно изпитване, и Сестра Уайт подробно коментира това събитие в „Копнежът на вековете“, където заглавието на главата е „Кризата в Галилея“. Името Галилея означава „панта“ или „повратна точка“, и в главата тя излага причината, поради която учениците се отвърнаха от Него. Те отказаха да приложат Неговото свидетелство относно изискването да ядат плътта Му и да пият кръвта Му чрез правилната пророческа методология. Тя посочва, че те се придържаха към обичаи и предания относно пророчески понятия, които Сатана беше внедрил в библейското разбиране на древния Израил. Тези погрешни разбирания им предоставиха онова, което според тях беше оправдание, да прилагат думите Му буквално, вместо духовно. Тя също така отбелязва, че когато онези, които се „отвърнаха“ от Исус (Галилея), които са посочени в шеста глава на Йоан (Йоан 6:66), вече не ходеха с Него завинаги.

Както при първия, така и при последния заветен изпитателен процес на древния Израил, установяваме, че когато Бог влиза в заветно отношение с един избран народ, Той едновременно с това отминава предишния заветен народ. Установяваме също, че Той изпитва този народ не чрез едно-единствено изпитание, а чрез цял процес на изпитване. Виждаме също, че този изпитателен процес е представен чрез нещо, което трябва да бъде изядено. Установяваме още, че храната представлява Божието Слово и че изпитанието включва избор между два вида храна, която да бъде ядена. Дали ще ядем от всяко дърво, за което Бог е казал, че можем да ядем, или ще ядем от дървото, от което ни е било забранено да ядем? Установяваме също, че изборът какво да ядем включва и изпитанието за това как ядем предлаганата храна.

В края на духовния Израил, по времето на милеритското движение, първата вест бе облечена със сила на 11 август 1840 година. Йоаким тук представлява протестантите, които тогава биват отведени във Вавилон, за да станат нейни дъщери. Те бяха изправени пред

изпитание, когато ангелът от Откровение десета глава слезе и имаше в ръката си разгъната малка книжка. Както Йоаким се разбунтува против изискванията на Навуходоносор и след това бе отведен в плен, така и протестантите отказаха да ядат храната в ръката на ангела въз основа на преданията и обичаите, които бяха донесли със себе си от Тъмните векове.

Към пролетта на 1844 г. изпитателният процес бе достигнал „повратна точка“ за Йоаким и протестантите и, както и в първия изпитателен процес за духовния Израил, те „се отвърнаха“ и вече не ходеха с Исус. В тази история Даниил, Анания, Мисаил и Азария представляват милеритите, които избраха да изядат малката книжка, която беше сладка в устата им, но стана горчива в стомаха им.

Ако включим Адам и Ева, имаме четири класически свидетелства, че изпитът е представен чрез акта на ядене. Имаме няколко пророчески свидетелства, които всички носят белега на първото и последното. Свидетелството за изпита с манната е първо свидетелство, а изпитът на Небесния Хляб е едновременно първо изпитание за духовния Израил, като същевременно е и последното свидетелство за древния Израил. Изпитът на малката книжка е и първият, и последният. Той е краят на скитането на духовния Израил като църквата в пустинята и е първият от онези, които бяха избрани да бъдат последният деноминиран народ на Бога. Милеритите бяха началото на деноминирания Божий народ, който трябваше да бъде разпознат като истинския рог на протестантизма. Има няколко свидетелства за процеса на изпитване, който започва, когато първата вест бъде овластена.

В онези изпитателни процеси настъпва една „повратна точка“, при която почти всички ученици се отвръщат. При свидетелството на Исус Навин и Халев целият Израил се отвърна и поиска да се върне в Египет. В църквата в Галилея мнозинството от учениците се отвърнаха. Понеже Исус е Алфа и Омега, „повратната точка“, представена в края на изпитателния процес, е илюстрирана и в началото на изпитателния процес. Когато манната за пръв път бе дадена на древния Израил, имаше такива, които веднага се отвърнаха от наставленията. При Христовото кръщение Той се отвърна и отиде в пустинята. Сестра Уайт използва символа на повратната точка по един много поучителен начин.

„Има периоди, които са повратни моменти в историята на народите и на църквата. В Божието провидение, когато настъпят тези различни кризи, се дава светлина за съответното време. Ако тя бъде приета, следва духовен напредък; ако бъде отхвърлена, настъпват духовен упадък и коработушение. Господ в Своето слово е разкрил настъпателното дело на евангелието, както то е било осъществявано в миналото и както ще бъде осъществявано в бъдещето, чак до заключителния конфликт, когато сатанинските сили ще извършат своето последно удивително движение. От това слово разбираме, че сега действат сили, които ще въведат последния велик конфликт между доброто и злото — между Сатана, княза на тъмнината, и Христос, Княза на живота. Но идващият триумф за хората, които любят и се боят от Бога, е толкова сигурен, колкото е сигурно, че Неговият престол е утвърден на небесата.“ Bible Echo, 26 август 1895 г.

Когато манната бе дадена за пръв път на древния Израил, бе дадена светлина за тази история. При кръщението на Христос бе дадена светлина за тази история. На 11 август 1840

г. бе дадена светлина за тази история. Всяка от тези повратни точки бележи началото на процес на изпитване, който в крайна сметка завършва при друга повратна точка, когато някогашният заветен народ се отвърща и вече не ходи с Христос.

Понеже тези различни процеси на изпитване представляват както процес на изпитване за народа на предишния завет, така и за народа на новия завет, съществуват две завършвания на процеса на изпитване. Завършването на процеса на изпитване, а следователно и последният повратен момент за протестантите в милеритската история, беше пролетта на 1844 г. Завършването на процеса на изпитване (през есента на 1844 г.), или повратният момент за самите милерити, настъпи след повратния момент за предишния Божий народ.

В историята на Христос изпитният процес се разкрива чрез това, че Той два пъти очисти храма — веднъж в началото на Своето служение, а после отново в края на Своето служение.

„Когато Исус започна Своето обществено служение, Той очисти храма от неговото светотатствено оскверняване. Сред последните действия на Неговото служение бе второто очистване на храма. Така и в последното дело за предупреждение на света към църквите са отправени два отделни призива. Вестта на втория ангел е: „Падна, падна Вавилон, оня велик град, защото напои всички народи с виното на яростта на своето блудство“ (Откровение 14:8). И във високия вик на вестта на третия ангел се чува глас от небето, който казва: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и за да не споделите язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните неправди“ (Откровение 18:4, 5).“ Избрани вести, книга 2, с. 118.

Процесът на изпитването при двете очиствания на храма от Христос е в съгласие с Малахия, трета глава, в писанията на Духа на пророчеството.

„Като очисти храма от купувачите и продавачите на света, Исус възвести Своята мисия да очисти сърцето от осквернението на греха — от земните желания, себелюбивите похоти, злите навици, които покваряват душата. Цитат от Малахия 3:1–3.“ Копнежът на вековете, 161.

Очистването на Божия народ представлява процеса на изпитване, който многократно се отъждествява с няколко пророчески линии. Всяко споменаване, започвайки от Адам и Ева до милеристката история, представлява очистването на сто четиридесет и четирите хиляди.

„В последните дни от историята на тази земя Божият завет с Неговия народ, който пази Неговите заповеди, трябва да бъде подновен.“ Review and Herald, 26 февруари 1914 г.

Процесът на очистване на сто четиридесет и четирите хиляди е първото споменаване в книгата на Даниил, която е първата книга от двете книги, които заедно представляват Откровението на Исус Христос, разпечатано малко преди да приключи човешкото време на изпитание. Процесът на очистване на сто четиридесет и четирите хиляди е представен също и като процес на запечатване. Когато първата вест на процеса на очистване и запечатване на сто четиридесет и четирите хиляди започна на 11 септември 2001 г., това беше повратна точка за църквата и за света. В Откровение, глава осемнадесета, тогава дойде ангелът, който

осветлява света със славата си. И все пак в Откровение 18 ангелът не е представен като държи нещо за ядене в ръката си — но то е там. Малката книжка е там. Тя може лесно да бъде разпозната от онези, които избират да приемат методологията, представена от пророк Исая като „ред след ред“.

Като полагаме „ред по ред“, разбираме, че когато Христос слезе на 11 септември 2001 г., Той също имаше „малка книжка“, която е била представена като „манна“, „небесният хляб“ и „малката книжка“. Но на 11 септември 2001 г. предишният избран народ, представен от Йоаким, избра да се държи за обичаите и преданията на адвентизма, и тогава започна своя поход към плена на Вавилон, който ще бъде завършен при неделния закон.

„Откъде идва твърдението, че съм заявила, че Ню Йорк ще бъде пометен от приливна вълна? Това никога не съм казвала. Казвала съм, когато гледах как там се издигат огромни сгради, етаж след етаж: „Какви ужасни сцени ще се разиграят, когато Господ се надигне, за да разтърси страшно земята! Тогава ще се изпълнят думите на Откровение 18:1–3.“ Цялата осемнадесета глава на Откровение е предупреждение за онова, което идва върху земята. Но нямам особена светлина относно това, което предстои на Ню Йорк, освен че зная, че един ден големите сгради там ще бъдат съборени чрез обръщането и преобръщането на Божията сила. От дадената ми светлина зная, че в света има разрушение. Една дума от Господа, едно докосване на Неговата могъща сила — и тези масивни постройки ще паднат. Ще се разиграят сцени, чиято страховитост не можем да си представим.“ *Review and Herald*, 5 юли 1906 г.

Когато „великите здания“ на „Ню Йорк“ бяха „съборени чрез обръщането и преобръщането на Божията сила“ на 11 септември 2001 г., светлината на ангела от Откровение осемнадесета глава изпълни цялата земя, защото бе настъпил повратен момент в историята на земния звяр от Откровение тринадесета глава.

„Има периоди, които са повратни точки в историята на народите и на църквата. В Божието провидение, когато настъпят тези различни кризи, се дава светлината за онова време. Ако бъде приета, следва духовен напредък; ако бъде отхвърлена, следват духовен упадък и крушение.“ *Bible Echo*, August 26, 1895.

Когато светлината на ангела от Откровение осемнадесета дойде на 11 септември 2001 г., онези, които приеха светлината, напреднаха духовно, а онези, които отхвърлиха светлината, се снишиха духовно и започнаха своя бунтовен път нататък към своята последна повратна точка — неделния закон, където винаги претърпяват корабокрушение на своето изповядване като вестители на третия ангел. Онези в Галилея, които се отвърнаха и вече не ходеха с Христос в Йоан 6:66, се отвръщаха от светлината, която първо бе дошла при Неговото кръщение, където първата вест на онази история на изпитание бе овластена. В Данииел, първа глава, са илюстрирани две категории поклонници в историята, когато първата вест е овластена. Йоаким представлява онези, които претърпяват корабокрушение във вярата, а Данииел, Анания, Мисаил и Азария представляват верните.

В третата година от царуването на юдейския цар Йоаким дойде Навуходоносор, вавилонският цар, против Йерусалим и го обсади. И Господ предаде в ръката му Йоаким, юдейския цар, заедно с част от съдовете на Божия дом; и той ги отнесе в земята Сеннаар, в дома на своя бог, и внесе съдовете в съкровищницата на своя бог. И царят заповяда на Асфеназ, началника на своите скопци, да доведе някои от израилтяните, от царското потомство и от князете — момци, в които нямаше никакъв недостатък, а бяха хубави на вид, изкусни във всяка мъдрост, сведущи в знание, разумни в наука, и такива, които имаха способност да служат в царския дворец, и за да ги учат на книжнината и езика на халдейците. И царят им определи всекидневна издръжка от царските ястия и от виното, което той пиеше, за да ги хранят три години, та след това да застанат пред царя. А между тях, от юдовите синове, бяха Даниил, Анания, Мисаил и Азария. И началникът на скопците им даде имена: на Даниил даде името Валтасасар, на Анания — Седрах, на Мисаил — Мисах, а на Азария — Авденаго. Но Даниил реши в сърцето си да не се оскверни с дела от царските ястия, нито с виното, което той пиеше; затова поиска от началника на скопците да не се осквернява. Даниил 1:1-8.

Даниил, Анания, Мисаил и Азария бяха чеда на Юда. Те бяха превърнати в скопци, като по този начин представляват последното поколение на адвентизма. Навуходоносор, както мнозина древни царе, заповяда четиримата юдейски младежи да бъдат кастрирани, за да отстрани всякакви опасения, които царят би могъл да има, когато те служат като роби и общуват с царските жени и наложници.

Символично това представлява последното поколение на адвентизма, защото след тези четирима вече не би имало повече линия на Юда. Числото четири е символ на световното, и следователно представлява последното поколение адвентисти от седмия ден по целия свят, които разпознават 11 септември 2001 г. като изпълнение на Божието пророческо слово.

Тези адвентисти от седмия ден са предметът на Божието пророческо Слово, защото те са онези, които са призвани да бъдат сто четиридесет и четирите хиляди. И все пак тяхното пророческо наследство започна с бунта на техните бащи през 1863 година. Този първоначален бунт е почти невъзможно да бъде разпознат, защото е бил прикрит от традициите и обичаите на четири поколения на нарастващ бунт. Макар и трудно разпознаваем, той трябва да бъде видян и признат, както Даниил в крайна сметка прави в девета глава на книгата на Даниил. Той стори това, като разпозна истината, съдържаща се в Божието пророческо Слово.

Бунтът, от който пряко произлизаха Даниил и тримата достойни, беше отказът на баща им да остане отделен от езическите влияния, които ги обкръжаваха. През 1863 г. лаодикийският адвентизъм се върна към библийската методология на отстъпническия протестантизъм и католицизма, за да поддържа отхвърлянето си на Милеровото отъждествяване на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Този бунт за Даниил и тримата достойни беше представен от цар Езекия.

Цар Езекия умоляваше Господа да не умре, и молитвата му бе чута, когато Господ му даде още 15 години. Така той стана баща на Манасия, един от най-нечестивите юдейски царе, но

и царят, който отбелязва началото на постепенното седемстепенно завладяване и поробване на Юда. През 1856 г. Верният Свидетел дойде да почука на вратата на лаодикийския адвентизъм, но те избраха да живеят и да не умрат за себе си. До 1863 г. те бяха възстановили „Ерихон“ и бяха започнали нарастващия бунт, който в крайна сметка им попречи да разпознаят 11 септември 2001 г. като началото на своето тристепенно пътуване към робството на духовния Вавилон, което завършва при неделния закон.

За цар Езекия 1863 година настъпи, когато молитвата му да живее бе удовлетворена. Господ даде знамение, че молитвата му е била приета. Бог потвърди молитвата, като придвижи слънцето, и вавилонците видяха Божието действие на небесата, макар да не знаеха какво означава то. Тогава вавилонците дойдоха в Йерусалим, за да узнаят за Бога, Който имаше властта да владее слънцето. Вместо да прослави Небесния Бог, цар Езекия, вместо да умре за своето аз, избра да прослави своя храм и своя град вместо Бога, Който бе благоволил да положи името Си в този храм и в този град.

Този бунт доведе до пророчеството, че деца от неговата кръвна линия ще станат роби и скопци във Вавилон. Тези деца бяха Даниил, Анания, Мисаил и Азария и представляват духовното последно поколение от онези адвентисти от седмия ден, които признават 11 септември 2001 г. като повратна точка в историята на народите по света и на църквата, когато се дава светлината, която трябва да изпита и запечата сто четиридесет и четирите хиляди.

В онези дни Езекия се разболя смъртно. И пророк Исаия, синът на Амос, дойде при него и му каза: Така казва Господ: Нареди дома си, защото ще умреш и няма да живееш. Тогава той обърна лицето си към стената и се помоли на Господа, казвайки: Моля Ти се, Господи, спомни си сега как съм ходил пред Тебе с истина и с цяло сърце и съм вършил онова, което е добро в Твоите очи. И Езекия плака горко. И стана така, че преди Исаия да беше излязъл в средния двор, словото Господне дойде към него и каза: Върни се и кажи на Езекия, вожда на Моя народ: Така казва Господ, Богът на баща ти Давид: Чух молитвата ти, видях сълзите ти; ето, ще те изцеля; на третия ден ще се изкачиш в дома Господен. И ще прибавя към дните ти петнадесет години; и ще избавя теб и този град от ръката на асирийския цар; и ще защитя този град заради Себе Си и заради слугата Си Давид. И Исаия каза: Вземете пита от смокини. И те взеха и я наложиха на цирея, и той оздравя. А Езекия каза на Исаия: Какво ще бъде знамениято, че Господ ще ме изцели и че на третия ден ще се изкача в дома Господен? И Исаия каза: Това ще ти бъде знамениято от Господа, че Господ ще извърши онова, което е изговорил: да отиде ли сянката напред десет степени, или да се върне назад десет степени? И Езекия отговори: Лек е въпросът за сянката да слезе десет степени; не, но нека сянката се върне назад десет степени. И пророк Исаия извика към Господа; и Той върна сянката назад с десет степени, по които тя беше слезла по степените на Ахаз. В онова време Веродах-Валадан, синът на Валадан, вавилонският цар, изпрати писма и подарък на Езекия; защото беше чул, че Езекия е бил болен. И Езекия ги послуша и им показа целия дом на скъпоценностите си: среброто и златото, благоуханията и скъпоценното масло, и цялата си оръжейница, и всичко, което се намираше в съкровищата му; нямаше нищо в дома му

и в цялото му владение, което Езекия да не им показва. Тогава пророк Исаия дойде при цар Езекия и му каза: Какво казаха тези мъже? И откъде дойдоха при теб? А Езекия каза: От далечна страна дойдоха при мен, от Вавилон. И той каза: Какво видяха в дома ти? И Езекия отговори: Видяха всичко, което е в дома ми; няма нищо сред съкровищата ми, което да не съм им показал. И Исаия каза на Езекия: Чуй словото Господне. Ето, идват дни, когато всичко, което е в дома ти и което бащите ти са събрали до днес, ще бъде отнесено във Вавилон; нищо няма да остане, казва Господ. И от синовете ти, които ще произлязат от теб, които ти ще родиш, ще вземат; и те ще бъдат скопци в двореца на вавилонския цар. Тогава Езекия каза на Исаия: Добро е словото Господне, което ти изговори. И каза: Не е ли добро, ако има мир и истина в дните ми? А останалите дела на Езекия и цялото му могъщество, и как направи водоем и водопровод, и докара вода в града, не са ли записани в книгата на летописите на юдовите царе? И Езекия заспа с бащите си; и синът му Манасия царува вместо него. 4 Царе 20:1–21.

Следващият стих казва:

Манасия беше на дванадесет години, когато започна да царува, и царува петдесет и пет години в Йерусалим. А името на майка му беше Ефсива. 4 Царе 21:1.

Какъв би бил резултатът, ако цар Езекия беше приел Господната воля, просто беше привел дома си в ред и беше умрял? Бяха му дадени още петнадесет години, а три години по-късно се роди нечестивият Манасия. Какво би се случило през 1856 г., ако адвентизмът беше приел прехода от Филадельфия към Лаодикия, беше привел дома си в ред и беше оставил непокътнати основополагащите истини на Уилям Милър? Предполагам, че никога няма да узнаем отговора на този въпрос, но това, което знаем, е, че „Даниил реши в сърцето си да не се оскверни с дела от царските ястия, нито с виното, което той пиеше.“

Ще продължим с първа глава на Даниил в следващата статия.